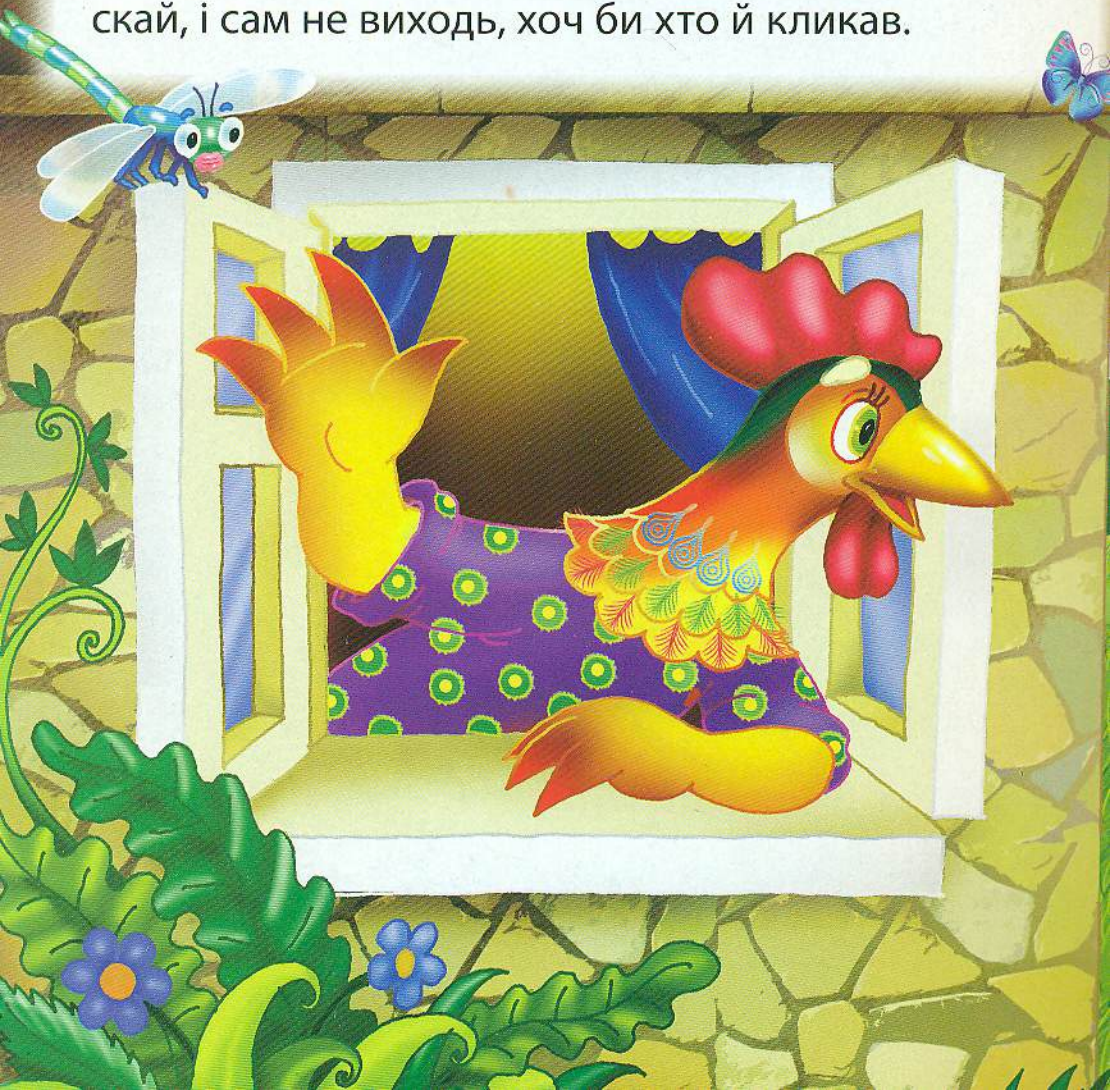

Був собі котик та півник, і дуже вони любили одне одного. От і почали жити вкупі, в одній хатці.

Жили собі хорошенько — котик на скрипочці грає, а півник пісеньки співає. Котик іде якої їжі здобувати, а півник вдома сидить та хати глядить.

Отже, котик було як іде з дому, то й наказує:

— Гляди ж, півнику, сиди в хаті та нікого не пускай, і сам не виходь, хоч би хто й кликав.

— Добре, добре! — каже півник та замкне хату й сидить, аж поки котик повернеться.

Тільки завиділа півника лисичка та й задумала його виманити, бо вона ласенька до курятинки! От і хитрує, як би тут півника виманити з хати. Підійде під віконце, як котика нема вдома, та й підмовляє:

— Іди, півнику, до мене! Що у мене золота пше-ниця, медяна водиця!

А півник їй одмовляє:
— То-ток, то-ток, не велів коток!